

בעזהש"ת

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו

בסעודת רעוא דרעוין

פרשת וירא

שנת תש"ע לפ"ק

יוצא לאור ע"י

מכון מעדני מלך וויען

גליון תקפ"ד

להשיג אצל
מכון מעדני מלך וויען

185 Wilson St.
Brooklyn N.Y. 11211
718.388.1751.#117

דברי תורה

ג) עוד ברש"י, קח נח, אין נח אלא לשון בקשה, אמר לו בבקשה ממך עמוד לי צוה הנסיון, שלא יאמרו הראשונות לא היה צהן ממש (תנחומא כז) ע"כ. ולכאורה יש להצין למה יאמרו קן על הראשונות.

ובפשוטו הכוונה, כי העשרה נסיונות שנתנסה אברהם אבינו

ועמד בכולן (אבות ה-ג), לא היה נסיונות שוות שהוכפלו זה אחר זה באופנים שונים, אלא כל נסיון היה קשה יותר מן הנסיון הקודמת. כי תכלית הנסיון הוא לנסות את האדם עד כמה יצבו נאמן לה', ומה הוא מוכן למסור מעצמו עבור קונו. וכמו שאמר הכתוב, ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך (דברים ו-ה). ופירש רש"י בכל נפשך, אפילו נוטל את נפשך, ובכל מאודך, בכל ממונך, כי יש לך אדם שממונו חביב עליו מגופו, לךך נאמר בכל

וידיי אחר הדברים האלה, והאלקים נסה את אברהם וגו', קח נח את בןך וגו', והעלהו שם לעולה וגו' (כז-א). המפרשים העירו מהו גודל השבח של אברהם בנסיון זה, הלא גם אנשים פשוטים, נשים וטף, הערו נפשם למות יחד הם עם צניהם, על קידוש שמו ית'.

ב) ברש"י אחר הדברים האלה, יש מרבותינו אומרים, אחר דבריו של שטן, שהיה מקטרג ואומר, מכל סעודה שעשה אברהם לא הקריב לפניך פר אחד או איל אחד. אמר לו, כלום עשה אלא בשביל בנו, אילו הייתי אומר לו זבח אותו לפני לא היה מעכב, מיד והאלקים נסה את אברהם (סנהדרין פט:) ע"כ. ולכאורה קושיית השטן עדיין במקומה עומדת, ומה ענין תשובה זו לשאלה זו, מכל מקום מאי טעמא לא הקריב דורן לפניו.

והאלקים נסה את אברהם, לנסותו
 אם גם הדבר החציב ההוא, הוא גם
 כן מוכן למסרו עבור זיווי ה'. ואם
 כן נסיון הזה היה לפניו הנסיון היותר
 גדול צמעלה, מכל מה שעבר עליו עד
 עתה. ועל כן בצקשה ממך עמוד לי
 בזה הנסיון, שלא יאמרו רק צנסינות
 קלות יוכל אברהם לעמוד, אבל צמה
 שחציב עליו ביותר, בןך יחידך, לא
 היה צו כח לעמוד. — אמנם אכתי
 נריך ציאור, דעדיין איך אפשר לו
 הראשונות לא היה צהן ממש, וכי מי
 שעומד צנסיון תשע פעמים, ולא
 עלתה לו צעשירי, שוב אין צו ממש
 צמה שעמד צהן עד הנה, אחמהה.

וּנְרָאָה דאיתא צמשנה (אצות ה-ו)
 עשרה דברים נצראו צערב
 שצת צין השמשות וכו', ויש אומרים
 אף קצורתו של משה, ואילו של
 אברהם אצינו ע"כ. ויש להצין למה
 הוצרך לצרוא איל מיוחד לזה מששת
 ימי צראשית, הלא כל האילים כשרים
 לקרבן, והיה יכול לזמן לו איל פשוט
 להקריבו תחת יחחק צנו.

וַיֵּשׁ לומר דהנה מצואר צמדרש
 תלפיות (אות יו"ד ענף יחחק) צשם
 ספר קרבן שצת (דף א) דיחחק היה

מאודך. ויש לך אדם שגופו חציב עליו
 מממונו, לכך נאמר צכל נפשך (צרכות
 סא.). וכמו כן ניסה אברהם תמיד
 יותר ויותר, וכל נסיון היה קשה לו
 יותר מהנסיון שקדמה לו.

וְהִנֵּה מצינו שאמר ה' לאברהם, אל
 תירא אצרם, אנכי מגן לך,
 שכרך הרצה מאד, ויאמר אצרם ה'
 אלקים מה תתן לי ואנכי הולך ערירי
 (עו-ג). והיינו שה' אמר לו ששכרו
 הצפון לו לעולם הצא הוא הרצה
 מאד, אשר הוא הרכוש היותר גדול
 שיחכן להיות לאדם, החקן עצמך
 צפרוזודור כדי שתכנס לטרקלין, ויפה
 שעה אחת קורת רוח צעולם הצא
 מכל חיי עולם הזה. ואפילו הכי השיצ
 אברהם לה', כי כל זה לא חשוצ
 צעיניו נגד מה שחסקר לו צן, והוא
 הולך ערירי, ומה תתן לי, אין זה רק
 דבר מה, כנגד מה שאני מתאוה
 צאמת שתתן לי צן, שיוכל להעמיד
 דורות עד עת קץ שיעצדו את ה'.
 ואם כן גילה אברהם, שהצן שיתן לו
 ה' הוא הדבר היותר חציב עליו מכל
 העולם הזה והעולם הצא יחד.

וַיֵּבֶן 'אחר הדברים האלה', שאמר
 מה תתן לי ואנכי הולך ערירי,

שעשה ממנו, היה מתפלל ואומר יהי רצון שתהא זו כאלו היא עשוי צני, כאלו צני שחוט, כאלו דמו זרוק, כאלו הוא מופשט, כאלו הוא נקטר ונעשה דשן (מנחמה שלח יד) ע"כ.

ובבזו כן בקצורת משה רבינו איש האלקים, אשר קדושתו שגבה מאד למעלה, עד שלא אפשר לעפר גשמי לקלוט אותו צמותו, והולך ה' לצרור מקום מיוחדת, יצירה נפלאה של עפר, שיוכל להחזיק בתוכו את משה, מטרוניתא דמלכא, עד שלא ידע איש את קצורתו (דברים לד-ו), שאי אפשר לצפר ודס להיות השגה במקום שקלט צו את מוצחר היורים משה רבינו. [שז ראיתי צס האלשיך, דקצרו של משה נצרא צפני עצמו, לפי שהעפר ההוא רוחני ע"כ].

אמנם עדיין יש להצין, דאכתי היא לו לה' לצרור איל מיוחד זה עם שאר הצעלי חיים שנצראו ציוס השישי, ולמה המתין לצראה צרגע האחרונה ערב שצת צין השמשות. ויש לומר כי זכות העקידה עומדת לעד לכל הדורות, וכמו שאמר הכתוב, ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה אשר יאמר היום צהר ה' יראה

לו נשמת נוקצא דהיינו נשמת חוה, וצשעת העקידה פרהה אותה הנשמה שהיה לו מקדם וצא לו לתוך האיל, וצשטיטת האיל נחשצ כמו שנשחט יצחק כי שס היתה נשמתו שפרחה ממנו, וצא לו נשמה חדשה מסטרא דדוכרא ע"כ. (ושורש הדברים הם גם כן צשער הפסוקים להארי הק' פ' צראשית סימן כ"א. ועיין עוד צוה צשמן ראש ח"י פ' וירא דף לו:).

ובבדומה שראיתי עוד, כי הנשמה החדשה מסטרא דדוכרא היה עד אז צהאיל, והוחלפה אז צנשמת יצחק מסטרא דנוקצא. — ולכן כדי שיוכל האיל לקלוט בתוכו הנשמה הקדושה של יצחק, זה אי אפשר צאיל סחס המגושמת, והולכה לצריאה מיוחדת, שתהיה יציר כפיו של הקצ"ה מתחלתו, שיהיה צו מקום להפקיד נשמתו של יצחק. — וזהו שאמר הכתוב, וירא והנה איל 'אחר' נאחו צסצן צקרניו (כצ-ג), שהשיג אברהם שאיל זה הוא אחר משאר האילים, שנצרא עוד צששת ימי צראשית על ידי ה' עצמו. וגם ראה צו נשמתו הטהורה של יצחק שנכנס צו, ולכן ויקח את האיל ויעלהו לעולה תחת צנו, וכמו שכתב רש"י, על כל עצודה

ולכן לא נצרא רק בערב שבת צי
השמשות.

ובזה נבא לצאר עולם הנסיון של
העקידה, ומתחלה נקדים לצאר
הכתוב (תהלים סג-יג) אחת דבר אלקים
שמים זו שמעתי, כי עוז לאלקים.
אשר לפי פשוטו הוא משולל הכוונה,
שה' דבר אחת ושמים שמענו. ונראה
על פי מה שאמר הכתוב, ובכל אשר
אמרתי אליכם תשמרו (שמות כג-יג),
ופירשו המפרשים על פי מה שאמרו
(סוכה יג). יצרו של אדם מתגבר עליו
בכל יום, ואלמלא הקב"ה עוזרו לא
היה יכול לו ע"כ. והענין הוא,
דבעניניו גופא טמונה העזר מהש"ת,
שיוכל לקיים המצוה אם ירצה, אף
שהיצר הרע מפתהו ורופה להמיתו, כי
הלאו נכתב בתורה בלשון כפל, דהיינו
שמשמש ב' משמעות, א' אזהרה
שאל יאכל נבילה וטריפה וכיו"ב, ב'
הצטחה שאם ירצה להתגבר על יצרו
יהיה בכוחו לשלוט על היצר הרע ולא
יאכל, והוא העזר והסיוע שיוכל
להתגבר על יצרו, ובכל אשר אמרתי
אליכם, בזה האמירה והענין גופא,
'תשמרו' מהיצר הרע ע"כ.

וזדו ציאר הכתוב, אחת דבר
אלקים, שכל מצוה שנצטוונו

(כג-ד). וצד"י ה' יראה עקידה זו,
לסלוח ישראל בכל שנה, ולהצילם מן
הפורעניות, כדי שיאמר היום הזה בכל
הדורות הבאים, בזה ה' יראה, אפרו
של יצחק צור ועומד לכפרה (ירושלמי
חגיגה ז-ד) ע"כ. ואפרו של יצחק,
פירושו אפרו של האיל שהעלהו תחת
יצחק, כי על יצחק אמר אל תעש לו
מאומה.

אמנם להזכות של העקידה נצרכים
אנו רק אחר שנפגם העולם
בחטא של אדם הראשון, ועל ידי זה
ישראל נאחזים ומסתבכים בעצירות,
ונצרכין הם להגאל בקרניו של איל
(עיין צ"ר נו-ט). אבל קודם החטא, לא
היו נצרכין לזכות זה, כי כולם היו
עומדים ברום המעלה. ועוד גם זאת,
כי עמם העקידה עצמה לא היה אז
נחשב לנסיון, שכל אחד מישראל היה
מוכן ומזומן להקריב נפשו לקרבן ה'.
ורק על ידי חטא אדם הראשון
שנפגם העולם, הוצרכו להאיל, להיות
אפרו צור לפני ה' לעמוד לכפרה. —
והנה אדם הראשון, בשעה העשירית
סרת, צ"א נידון, צ"ב נטרד והלך לו
(סנהדרין לח). ואם כן עד שלא נטרד,
לא היו נצרכין ישראל להזכות של
עקידת יצחק, וממילא לא הוצרכו לאיל,

על פי דרך הטבע היה המיעוט מחים
ח"ו ע"ש.

ונראה דהא דמילה אינו צפוג סכנה
ופיקוח נפש צישראל, משום
דצהציווי של ציוס השמיני ימול צשר
ערלתו, יש גם כן צרכה והצטחה
שיוכל לקיימו כראוי ולא ימות צה
וכנ"ל. וכל זה הוא צמי שנצטוה עליה,
אבל אצרהס קודם שנצטוה צה, אין
צו הצטחה זו שהמצוה מנגא ומצלי,
והוי אללו פיקוח נפש, ואין הולכין צו
אחר הרצו, דהא וחי צהס כתיב, ולכן
לא מל עצמו עד שנצטוה.

ועל דרך זה פירש אה"ז ז"ל בצספרו
אצני המקום (ד' 97 נה) הנסיון של
העקידה, דהנה צרש"י (כצ-צ) כתב,
אמר לו אצרהס אפרש לפניך את
שיחתי, אתמול אמרת לי כי צינחק
יקרא לך זרע, וחזרת ואמרת קח נח
את צנך, עכשיו אתה אומר לי אל
תשלח ידך אל הנער. אמר לו הקצ"ה,
לא אחלל צריתי ומוצא שפתי לא
אשנה, כשאמרתי לך קח, מוצא שפתי
לא אשנה, לא אמרתי לך שחטוה אלא
העלהו, אסקתיה אחתיה (צ"ר נ"ח)
ע"כ. ואס כן מעולם לא היה ציווי
מה' לאצרהס ליקח המאכלת ולשחוט

מאת ה' היא דיצור אחת, חיוב עשיית
המצוה, אבל שמים זו שמעתך, אני
שומע ומצין שכלול צוה עוד פירוש,
כי עוז לאלקים, שהקצ"ה נותן כח
ועוז צהציווי הזה, שיוכל לקיימו גם כן
צפועל. — והיינו שאין הקצ"ה צא
צטרוניא עם צריותיו, וצכל מצוה יתכן
להיות מפריעים שונים שלא יוכל
לקיימו כראוי, הן מצד מצוה הגשמי,
והן מפיתוי היצר המתגבר על האדם.
אבל ה' נתן צהציווי כח ועוז שיוכל
להתגבר על כל המפריעים, ויזמין לו
הכל שיוכל לקיים המצוה צפועל.

ובזה יתבאר מה שהקשו המפרשים
על הא דאמרו חז"ל (יומא כח):
קיים אצרהס אצינו כל התורה כולה
שנאמר (צראשית כ"ה) עקב אשר שמע
אצרהס צקולי וגו' ע"כ. ואס כן למה
לא קיים גם מצות מילה מעצמו, עד
שנצטוה מאת ה', התהלך לפני והיה
חמים (י"ז א). ונראה דחז"ל (גיטין נ):
דרשו, כי עליך הורגנו כל היום
נחשצנו כלאן טצחה (תהלים מד-כג), זו
מילה שניתנה צשמיני [דומנין דמיית]
ע"כ. וכתב צתשו' חתס סופר (י"ד
סימן רמה) דעינינו רואות שאפילו אחד
מאלף ישראלים אינו מת מחמת מילה.
וצריך לומר דמצוה מנגינה ומצלא, אבל

שאמרו, שלא יאמרו הראשונות אין זהם ממש, שנעשו רק מעור אלקי, על זה צא הנסיון האחרון, שלא עלתה על לבו של ה', ולא היה צוה שום עור, ואף על פי כן עמד בנסיון, לעשות רצונו בלבב שלם.

ובזה יוצן מה שאמר אברהם על עצמו, האלקים אשר התהלכתי לפניו (בראשית כד-מ), וצ"ש"י צנח הוא אומר את האלקים התהלך נח (ו-ט), נח היה צריך סעד לתמוכו, אבל אברהם היה מתחזק ומהלך בצדקו מאליו (צ"ר ל-י) ע"כ. ולכאורה איך ידע זאת אברהם על עצמו, הלא יתכן שהקב"ה עומד לו בעוזרו, ואיך העיד על עצמו שאין צריך לו סעד לתמוכו. אך מפרשת העקידה שהעלה את יצחק בנו לעולה, שלא עלתה על לבו, ולא ניתן לו בהציווי כח לעשותו, מזה הכיר מעלתו, אשר התהלכתי לפניו, שמתחזק ומהלך בצדקו מאליו.

ועל פי זה יוצן גם כן למה לא נודמן לאברהם איל פשוט, והוצרכו לצרוא מששת ימי בראשית, דהנה באצני המקום (שם) כתב לצרוא מאמרים (ראש השנה טו.), אמר רבי אבהו, למה תוקעין בשופר של איל,

בנו. וכן אמר הכתוב (ירמיה יט-ה) אשר לא צויתי ולא דברתי ולא עלתה על לבי, ודרשו חז"ל (תענית ד:) זה יצחק בן אברהם [מעולם לא עלתה על לבי לשחוט בנו, אלא לנסותו] ע"כ. ואם כן אחר שעקד אברהם את יצחק על גבי המזבח, כבר גמר ציווי ה', ומאז לא היה לו עוד עור ונסיוע כמוצן ע"כ.

ובמעשה אחי שפיר גדול הנסיון של העקידה, כי שאר בני אדם המוסרים נפשם על קדושת שמו, הרי נטווו על זה, ונקדשתי בתוך בני ישראל (ויקרא כז-לז), ויש בציווי ה' עוז ותעצומות שיוכלו לעמוד צוה, לא כן אברהם שלא נטווה על שחיטתו, אלא העלהו לעולה, ולא עלתה על לבו כלל לשחטו, ואף על פי כן הלך בשמחה בכח עצמו לשחוט את בנו, הרי זה נסיון גדול. — וממילא מיושב גם מה שאמר לו ה', עמוד לי צו הנסיון, שלא יאמרו הראשונות לא היה צהן ממש. כי לולא נסיון זה, יש לומר דשאר הנסיונות היו רק בכח ה' שסייעו, כי אלמלי הקב"ה עוזרו לא היה יכול לו. אבל בנסיון זה שלא היה לו עור אלקי, ועשה הכל רק בכח עצמו, מזה נתגלה גדול צדקתו. וזהו

(סו.), וציתר צי'אור צחתם סופר (פ') ויקרא (ז:), כתצ לצ'אר טענת השטן, דידוע דמרוצ אכילה ושחיה אין ני'ול לכל הפחות מהרהור, גם אם הוא נדיק ונשגב. וכמו שמנינו צ'איוצ, שאמר הכתוב (איוצ א-ה) ויהי כי הקיפו ימי המשחה וישלח איוצ וגו', והעלה עולות מספר כולם (הצניס והצנות), כי אמר איוצ אולי חטאו צני וצרכו אלקים בצצם, ככה יעשה איוצ כל הימים (כמו כן היה עושה תמיד). ומצ'אר צשלחן ערוך (או"ח סימן תצז) דמטעם זה נוהגין להתענות צה"צ אחר חג הפסח ואחר חג הסוכות, שחוששין שמא מתוך משחה ושמחה צאו לידי עצירה ע"ש. והן הגה היה טענתו של שטן, איך אפשר בכל הסעודות הללו לא הרהר אצרהם אצינו אפילו פעם אחת, כי השטן אינו יודע מחשבות שצלב, אמנם תלה הדבר בצמ'וי, ואיך לא הקריצ עולה אחד לכפר על הרהור הלצ. ואמר לו הקצ"ה זה אינו מהרהר כלל, ור'איה אם אומר להקריצ צנו יחידו, והיש מקום להרהר יותר מזה, ואפילו הכי לא הרהר ע"ש.

ונראה צזה עוד, צגמרא (חגיגה טו.) צ'ארצעה שנכנסו לפרדס

אמר הקצ"ה תקעו לפני צשופר של איל, כדי שאזכור לכם עקידת יצחק, ומעלה אני עליכם כאלו עקדתם עצמיכם לפני ע"כ. ויש להצין ד'אדרצה שופר של איל מוציר ששטן האיל ולא צנו, ואם היו לוקחין מאכלת, היה ניכר הזכר להעקידה. וכתצ דצהיות שעיקר הנסיון היה מצד שעקידת יצחק לא עלתה על לצו, ולא היה כוונת הקצ"ה רק שיעלהו ולא לשטנו, אם כן לא היה עור צהציווי כמוצן. אולם לכ'אורה יש לומר דצ'אמת היה כוונתו שישחט'ה אך הקצ"ה חזר צו, הגם לא איש א-ל ויתנחם, מכל מקום היה מקום להרהר כן שגם צהקצ"ה שייך חזרה. אצל ממה שהיה האיל מוכן מששת ימי צראשית, והכינו הקצ"ה לזה שאצרהם יקריצ האיל לעולה, מזה ר'איה שלא עלתה על לצו ית"ש עקידת יצחק, ואם כן לא היה לו עור. ואם כן מן השופר של איל ניכר גודל הנסיון של אצרהם אצינו ע"ה, על כן צ'ה השי"ת ליקח שופר של איל לזכור עקידת יצחק ע"כ.

ובזה נצ'א לצ'אר מה שאמרו, שקיטרג השטן שמכל הסעודות לא הקריצ לפניך לא פר אחד ולא איל אחד, דהנה צתורת משה צפרשתנו

לתורה, אמנם לא הייתה זאת כולו לשם שמים, אלא מתוך הרהור פניה של כבוד, שיזכה למדריגת התנאים הללו, וזוה נשאר פגם על הילד, שגם אחר שנתגדל עד שזכה ליכנס לפרדס, מכל מקום יאל לתרבות רעה כל כך, עד שהכריזו שזו צנים שוצצים חוץ מאחר. — ומעתה אם היה טינא של הרהור צאברהם בשמחתו צעת הסעודה שעשה בלידת בנו יצחק, אז היה נשאר זוה פגם על יצחק, ולא היה מוכן לעקוד עצמו על דברי אביו שאומר לו ה' יראה לו השה לעולה צני. וצמה שיצחק היה מוכן לעקידה, הרי זה לסימן מובהק שלא עלה שום הרהור צאציו כלל. שהרי אם הרהור קל של פניה צמאה, משפיע על הולד, מכל שכן הרהור של חטא על אחת כמה וכמה.

ובבמה שאמרו, תקעו לפני צשופר של איל כדי שאזכור לכם עקידת יצחק, ומעלה אני עליכם כאלו עקדתם עצמיכם לפני, כתב לצאר בצפר ארץ צבי (ר"ה תרטו, דף כו) ה, דלעולם יש צכל איש ישראל נקודה קדושה מהאצות הקדושים. כמו שהגיד החידושי הרי"ם ז"ל על צרכת מגן אברהם, דהש"ת מגן על נקודת

וכו, אחר קינץ צנטיעות וכו', שמעתי מאחורי הפרגוד שזו צנים שוצצים חוץ מאחר ע"כ. וכתבו התוס' (שם ד"ה שזו) צסם הירושלמי (תגיגה ט:), דלמה אירע לו כך, שאמר אחר משמו של רבי עקיבא, טוב אחרית דצר מראשיתו (קהלת ז-ח), טוב אחרית דצר שהוא טוב מראשיתו. וצי הוה המעשה, אצויה אצי הוה מגדולי ירושלים, וציוס שצא למהולי, קרא לכל גדולי ירושלים והושיצן צצית אחד, ולרצי אליעזר ולרצי יהושע צמקום אחר. מן דאכלין ושתינ שרין מטפתינ ומרקדים, אמרי, עד דאלין עסקין צדידהו נעסוק צדידן. ישצו ונתעסקו צצרי תורה, ירדה אש מן השמים והקיפה אותן. אמר לון אצויה אצא גצרינ מה צאתם לשרוף ציתי. אמרו לו ח"ו, אלא יושצין היינו וחורין דצרי תורה, מתורה לנציאים ומנציאים לכתוצים, והיו הדצרים שמחים כנתינתן מסיני, לא צאש נתנו. אמר הואיל וכך כחה של תורה, אם יתקיים הצן הזה, לתורה אני מפרישו. ולפי שלא הייתה כונתו לשמים לפיכך לא נתקיימו צו ע"כ.

והוא מצהיל על הרעיון, שהקדיש את צנו משחר טל ימי ילדותו

ית"ש, וזוכר תמיד עקידת יצחק, צוה
עצמו מעלה לפניו גם זכרוניו, שהרי
גם אנחנו נעקדנו אז עמו יחד, וכל
אחד מאתנו היה מוכן ומזומן למסור
נפשו לה'.

ובזוה נריך כל אחד ליקח חיזוק
לעצמו, כי בחוץ תוכו יש צו
נקודה של מסירת נפש לה', הניתנה
בתוכו מעקידת יצחק. ואין הקצ"ה צא
בטרוניא, ובכל הנסיונות יש הבטחה
בהמנחה עצמה, שאם יהא לו רצון
אמיתי, אז יוכל לעמוד בה ולקיימו.
ואם על מסירת כל נפשו יש צו כח,
מכל שכן על מסירת תענוג ותאוה,
שיוכל למסור אותו עבור כבוד שמים.
ויעזור ה' שיעמוד לנו זכות עקידת
יצחק, ועקידת יצחק לזרעו היום
ברחמים תזכור, ולזכות לצרכת ה'
שמסר אז לאברהם, עדי נוכח לראות
בישועתן של ישראל צ"א.

אברהם שיש בכל צר ישראל עבדה"ק.
ואם כן יש בכל צר ישראל גם נקודה
מיצחק אבינו שעקד עצמו על גבי
המזבח, אך היא בהעלם גדול. אמנם
על ידי תקיעת השופר שהיא התגלות
הצל הלצ, סגולתה להושיא את העלם
הלצ אל הגלוי, ממילא מתגלה שוב
בכל צר ישראל נקודת יצחק שבו. לכן,
יש בכל צר ישראל פנימה חלק אחד
מפחד יצחק שעקד עצמו על גבי
המזבח, על כן מעלה אני עליכם
כאלו עקדתם עצמכם לפני עכ"ד.

וייש לומר עוד, כי ביצחק אבינו היו
כלולים כל זרעו אחריו בשעת
העקידה, אשר כולם עלו אז על
המוקדה, ואם היה בתוכו נשמה אחת
שלא היתה מוכנת להשחט עבור ה',
הרי היה צוה פגם בהקרבן, שלא
נשחט ברצון מכל חלקי נשמתו. וכיון
שעלה עקידת יצחק לנחת רוח לפניו

על הטוב יזכר
ידידינו החשובים שהשמחה במעונם
שנדבו להוצאת קונטרס הזה

* * *

הר"ר מנחם ברוין נ"ו
לרגל נישואי בתו תח'י
עב"ג בן הר"ר יקותיאל יהודא צבי קליין ע"ה

* * *

הר"ר שלמה ברוך בראדי נ"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב

* * *

הר"ר יואל וויינשטאק נ"ו
לרגל הולדת בתו למזל טוב

* * *

הר"ר מרדכי ברייער נ"ו
לרגל הולדת בתו למזל טוב

* * *

הר"ר יודל בינער נ"ו
לרגל החלאקה לבנו נ"י

* * *

הר"ר יוסף באדאנסקי נ"ו
לרגל החלאקה לבנו נ"י

הרה"ג ר' שמשון ראאב שליט"א
לרגל אירוסיו בנו החתן יצחק מרדכי נ"ו
עב"ג בת הר"ר ישעי' טייטלבוים נ"ו

* * *

הר"ר ישראל לייב דייטש נ"ו
לרגל אירוסיו בנו החתן חיים נ"ו
עב"ג בת הר"ר בנימין איינהארן נ"ו

* * *

הר"ר יושע ישראל פישער נ"ו
לרגל נישואי החתן אליעזר דוב נ"ו
ב"ר שמואל שמעון סאמעס ע"ה
עב"ג בת הר"ר נחום פישביין נ"ו

* * *

הר"ר בערל בערקוי נ"ו
לרגל נישואי בנו החתן אברהם יעקב נ"ו
עב"ג בת הר"ר שמואל יונה שלעזינגער נ"ו